

Lòng Trung Thành Tối Thượng: Thờ Phụng trong **Vùng Chiến Sự**

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU: *Giô-suê 5:1-7; Xuất Ê-díp-tô Ký 12:6; 1 Cô-rinh-tô 5:7; Giô-suê 8:30-35; Phục truyền Luật lệ Ký 8:11, 14; Hê-bơ-rơ 9:11, 12.*

CÂU GỐC: “Nhưng trước hết, hãy tìm kiếm nước Đức Chúa Trời và sự công bình của Ngài, thì Ngài sẽ cho thêm các người mọi điều ấy nữa” (*Ma-thi-ơ 6:33*).

Tuần này, chúng ta sẽ xem xét một số thời điểm quan trọng trong giai đoạn dân Y-sơ-ra-ên hiện diện tại Đất Hứa, khi họ tái dâng chính họ cho Đức Giê-hô-va, ngay cả những lúc phải đối đầu với nguy hiểm trước mắt. Giô-suê đã đưa ra quyết định có vẻ vô lý là cắt bì cho dân Y-sơ-ra-ên trên lãnh thổ của kẻ thù (*Giô-suê 5:1-9*); cử hành Lễ Vượt Qua khi đối mặt với nguy hiểm kẻ cận (*Giô-suê 5:10-12*); dựng một bàn thờ và thờ phụng Đức Giê-hô-va trong khi cuộc chinh phục đang tiếp diễn (*Giô-suê 8:30-35*); và dựng đền tạm cho Chúa khi bảy chi phái Y-sơ-ra-ên vẫn chưa nhận được phần thừa kế của họ (*Giô-suê 18:1, 2*).

Trong cuộc sống bận rộn của mình, chúng ta có xu hướng chú ý đến những điều cấp bách mà cuộc sống quăng đến cho chúng ta. Chúng ta lắm khi quên dành thì gian chất lượng, để làm lại cam kết của mình với Đức Chúa Trời hoặc dừng lại để bày tỏ lòng biết ơn, vì những gì Ngài đã và đang làm mỗi ngày cho chúng ta. Việc thờ phụng vào buổi sáng và buổi tối, cũng như gia đình lễ bái, dường như không phù hợp với cuộc sống quá bề bộn, khi mọi người chạy theo sự tiện lợi, và phải đạt nhiều thành tích. Tuy nhiên, tận đáy lòng, chúng ta đều biết rằng những dịp ở bên Chúa và những người thân yêu, là sự đầu tư tốt nhất cho khoảng thời gian hạn hẹp của chúng ta.

**Nghiên cứu bài học tuần này để chuẩn bị cho Sa-bát ngày 15 tháng 11.*

Giao Ước Trước Tiên

Đọc Giô-suê 5:1–7. Tại sao Đức Giê-hô-va truyền lệnh cho Giô-suê cắt bì những người thuộc thế hệ thứ hai của dân Y-sơ-ra-ên vào thời điểm cụ thể này trong cuộc chinh phục?

Sau việc thám hiểm lãnh thổ với báo cáo đầy khích lệ của các thám tử và Y-sơ-ra-ên vượt sông Giô-đanh một cách kỳ diệu, chúng ta chắc rằng sẽ có một cuộc giao chiến tức thì với quân địch. Tuy nhiên, có một điều quan trọng hơn cuộc chinh phục quân sự: giao ước của Y-sơ-ra-ên với Đức Chúa Trời.

Trước khi thế hệ mới có thể tham gia vào việc chiếm đất, họ cần phải nhận thức đầy đủ về mối quan hệ đặc biệt giữa họ với Đấng sở hữu vùng đất. Việc làm mới lại dấu hiệu giao ước, là một sự đáp lại trước hành động nhân từ và kỳ diệu của Đức Chúa Trời, khi Ngài đưa Y-sơ-ra-ên vượt sông Giô-đanh một cách an toàn.

Giao ước của chúng ta với Đức Chúa Trời, phải luôn luôn là sự đáp lại đầy lòng biết ơn về những gì Ngài đã hoàn thành cho chúng ta, chứ không phải là hành động tìm kiếm lợi lộc, bằng cách làm theo pháp lý những điều kiện của Ngài. (Đúng vậy, chính khái niệm này đóng vai trò quan trọng trong cuộc giằng co giữa Phao-lô với những người đòi hỏi rằng, đàn ông ngoại giới nay tin đạo phải chịu phép cắt bì, như được thấy rõ ràng trong lá thư ông gửi cho người Ga-la-ti.)

Y-sơ-ra-ên đang trên bờ vực của một chiến dịch quân sự lớn nhất trong lịch sử họ, và chúng ta như chờ đợi toàn cả trại quân sẽ bận rộn chuẩn bị cho chiến tranh. Thật đúng vậy, nhưng không phải chuẩn bị theo nghĩa thông thường. Thay vì mài gươm và thắng yên ngựa, họ dự phần vào một nghi lễ khiến hầu hết lực lượng chiến đấu dễ bị tổn thương trong ít nhất ba ngày.

Họ làm điều này để ăn mừng mối tương giao giữa họ với Đức Chúa Trời, Đấng đã giải cứu họ khỏi Ai Cập. Tại sao? Bởi vì họ nhận thức rằng trận chiến thuộc về Chúa. Ngài là Đấng ban cho họ chiến thắng và thành công. Chúa Giê-su cũng cho một nguyên tắc tương tự với những lời như sau: “Nhưng trước hết, hãy tìm kiếm nước Đức Chúa Trời và sự công bình của Ngài, thì Ngài sẽ cho thêm các người mọi điều ấy nữa” (Ma-thi-ơ 6:33). Lắm khi đời sống hàng ngày dường như áp đảo chúng ta với sự cấp bách của bao điều quan trọng, đến nỗi chúng ta quên mất dành sự ưu tiên cho điều quan trọng nhất trong cuộc đời mình: làm mới lại mỗi ngày sự cam kết của chúng ta với Đấng Christ.

Hãy nghĩ về những lần bạn đã lơ đãng thì giờ với Chúa vì những chuyện "quan trọng" hơn. Tại sao làm điều ấy thật quá dễ dàng, và chúng ta có cách nào chống lại nó?

Lễ Vượt Qua

Tại sao việc Giô-suê chọn cử hành lễ Vượt Qua lại là quan trọng trong khi ông có một nhiệm vụ cấp bách và to lớn là chinh phục Đất Hứa? Đọc Giô-suê 5:10; Xuất Ê-díp-tô Ký 12:6; Lê-vi Ký 23:5; Dân số Ký 28:16; Phục truyền Luật lệ Ký 16:4, 6.

Hoạt động quan trọng thứ hai trước cuộc chinh phục là kỷ niệm lễ Vượt Qua. Lễ này diễn ra vào buổi tối ngày mười bốn của tháng, cẩn thận tuân theo lời chỉ dẫn của Đức Chúa Trời. Ý nghĩa của việc cử hành lễ Vượt Qua được nhấn mạnh đặc biệt: các biến cố trong Giô-suê phản ánh các biến cố trong Xuất Ê-díp-tô Ký. Lễ Vượt Qua gọi lại đêm của tai họa thứ mười (Xuất 12), khi thiên sứ của Đức Giê-hô-va giết chết tất cả các con đầu lòng ở Ê-díp-tô và tha cho người Y-sơ-ra-ên. Tiếp theo là cuộc Xuất hành khỏi Ê-díp-tô, việc vượt qua Biển Đỏ và cuộc hành trình qua sa mạc.

Ngược lại, câu chuyện của thế hệ thứ hai bắt đầu trong sa mạc, tiếp tục với việc vượt sông Giô-đanh, liên quan đến sự cắt bì và lễ Vượt Qua, và dẫn đến khoảnh khắc quan trọng khi dân sự mong đợi một sự can thiệp kỳ diệu khác của Đức Giê-hô-va chống lại kẻ thù của Y-sơ-ra-ên: cư dân của Ca-na-an. Lễ Vượt qua, cùng với những hành động trước đó, đánh dấu sự khởi đầu của một kỷ nguyên mới trong lịch sử của Y-sơ-ra-ên.

Ngoài ra, qua biểu tượng của con chiên hy sinh, lễ Vượt Qua chỉ về sự cứu chuộc của dân Y-sơ-ra-ên khỏi ách nô lệ của Ai Cập. Nhưng lễ này cũng chỉ đến sự ứng nghiệm trọn vẹn của nó qua Chiên Con của Đức Chúa Trời (Giăng 1:29, 36; 1 Cô-rinh-tô 5:7; 1 Phi-e-rơ 1:18, 19), là Đấng đã cứu chuộc chúng ta khỏi ách nô lệ của tội lỗi. Tại Bữa Tiệc Thánh, trước khi dâng chính mình làm của lễ hy sinh cuối cùng, Đức Chúa Giê-su đã biến lễ Vượt Qua thành lễ tưởng niệm sự chết của Ngài (*Ma-thi-ơ 26:26-29, 1 Cô-rinh-tô 11:23-26*).

Tuy nhiên, lễ Vượt Qua và Tiệc Thánh báo hiệu một thực tại còn vinh quang hơn: đó là việc vô số người được cứu đi vào xứ Ca-na-an trên trời. Cảnh này được Giăng mô tả trong Khải huyền, trong đó 144,000 người đi trên biển pha lê, tượng trưng cho Biển Đỏ và sông Giô-đanh, ngay trước ngai của Đức Chúa Trời (*Khải huyền 4:6; Khải huyền 7:9, 10*). Họ cử hành lễ Vượt Qua và Tiệc Thánh tại tiệc cưới của Chiên Con (*Ma-thi-ơ 26:29, Khải huyền 19:9*).

Dầu cả khi chúng ta không cử hành lễ Tiệc Thánh, có những cách nào để chúng ta luôn giữ thực tế của Thập Giá trong tâm trí?

Bàn Thờ Phục Hưng

Động lực nào khiến Giô-suê dựng một bàn thờ cho Đức Chúa Trời? Đọc Giô-suê 8:30, 31; so sánh với Phục truyền Luật lệ Ký 11:26–30; Phục truyền Luật lệ Ký 27:2–10.

Vào thời các tổ phụ, bàn thờ đánh dấu lộ trình hành hương của họ và chúng trở thành biểu tượng hữu hình cho việc chinh phục vùng đất mà Đức Chúa Trời đã hứa. Bây giờ, người Y-sơ-ra-ên lập bàn thờ như lời chứng về sự ứng nghiệm những lời hứa đã ban cho tổ phụ. Trong trường hợp này, việc lập bàn thờ chính là sự làm trọn trực tiếp lời căn dặn của Môi-se (*Phục truyền 11:26–30; Phục truyền 27:2–10*).

Bằng cách nối kết một trong những câu chuyện kinh hoàng và bạo động nhất (chiến tranh) với một điều hoàn toàn khác—một cảnh tái khẳng định giao ước (thờ phượng)—Giô-suê 8:30–35 đưa chúng ta trở lại một trong những chủ đề thần học quan trọng nhất trong sách: Giô-suê được ủy quyền dẫn dắt dân Y-sơ-ra-ên đến một cuộc sống vâng phục giao ước (*Giô-suê 1:7*). Đây cũng là hình ảnh của Giô-suê vào cuối sách (*Giô-suê 24*).

Tuy chiến tranh và cuộc chinh phục là quan trọng, nhưng có một điều còn quan trọng hơn: sự trung tín với những điều kiện của luật pháp Đức Chúa Trời. Cuộc chinh phục chỉ là một bước trong việc hoàn thành kế hoạch Chúa dành cho Y-sơ-ra-ên và sự phục hồi toàn thể nhân loại. Sự trung tín với các luật lệ của Torah tạo nên câu hỏi tối thượng về vận mệnh của nhân loại. Giô-suê viết bản sao của luật pháp trên những tảng đá lớn, được quét vôi trắng, khác với những tảng đá được dựng làm bàn thờ (so sánh *Phục truyền 27:2–8*). Do đó, những tảng đá, có lẽ được khắc Mười Điều Răn, tạo thành một tượng đài riêng biệt ở gần bàn thờ, liên tục nhắc nhở người Y-sơ-ra-ên về các đặc quyền và bổn phận được ngụ ý trong giao ước.

Giô-suê báo trước về Giê-hô-sua (Giê-su) của Tân Ước, Đấng có sứ mạng dẫn dắt nhân loại trở lại sự vâng phục Đức Chúa Trời. Để đạt được mục tiêu này, Ngài đã phải đảm nhận một cuộc tranh chấp với các quyền lực của điều ác. Mục tiêu tối thượng của Ngài là hoàn thành các điều kiện giao ước thay cho chúng ta: “Vì chúng cũng như các lời hứa của Đức Chúa Trời đều là phải trong Ngài cả, ấy cũng bởi Ngài mà chúng tôi nói ‘A-men’, làm sáng danh Đức Chúa Trời” (*2 Cô-rinh-tô 1:20*).

Ngày nay chúng ta có thể có những thực hành thuộc linh nào để nhắc nhở chúng ta tương tự như việc xây dựng bàn thờ thuở xưa?

Viết Trên Đá

Đọc Giô-suê 8:32–35. Những hành động được mô tả ở đây có nghĩa gì, và chúng nói gì với chúng ta hôm nay?

Núi Ê-banh chỉ được nhắc đến trong Phục truyền Luật lệ Ký (*Phục truyền 11:29; Phục truyền 27:4, 13*) và trong sách Giô-suê (*Giô-suê 8:30, 33*). Cùng với Ga-ri-xim, đây là nơi lời chúc phước và nguyên rủa của giao ước được đọc. Cụ thể hơn, theo Phục truyền Luật lệ Ký 11:29 và Phục truyền Luật lệ Ký 27:4, 13, đây phải là nơi của các lời nguyên rủa. Tại đây, dân Y-sơ-ra-ên phải đứng hai bên hòm giao ước trước sự hiện diện của các thầy tế lễ (*Giô-suê 8:33*). Một nhóm đứng trước núi Ê-banh, nhóm kia đứng trước núi Ga-ri-xim. Tại đây, họ đã ban hành tượng trưng hai cách có thể liên quan đến giao ước. Các cửa lễ hy sinh được mang đến chỉ về Đức Chúa Giê-su, Đấng đã gánh chịu mọi lời rủa sả của giao ước, để tất cả những ai tin vào Ngài đều có thể hưởng được các phước lành của giao ước (*Ga-la-ti 3:13, 2 Cô-rinh-tô 5:21*).

Tại sao việc ghi chép bản sao giao ước trên một tượng đài, nơi mọi người đều có thể nhìn thấy là cần thiết? (*Xem Phục truyền 4:31; Phục truyền 6:12; Phục truyền 8:11, 14; 2 Các Vua 17:38; Thi thiên 78:7.*)

Con người có xu hướng hay quên. Chúng ta dồn ép những đòi hỏi ngày càng rắc rối của cuộc sống vào những khoảng thời gian ngày càng thu hẹp. Chúng ta quên lãng những điều nếu chúng không tái diễn thường xuyên hoặc có cường độ cao. Trong mỗi lễ Tiệc Thánh, chúng ta có dịp đặc biệt để hiến dâng đời sống mình cho Chúa và cam kết lại giao ước với Ngài. Đây là những cơ hội tốt không những cho cá nhân mà cả hội thánh, để tái hiến dâng và làm mới lại lòng trung thành của chúng ta với Chúa. Trong một xã hội ngày càng đề cao cá nhân, chúng ta phải khám phá lại sức mạnh của cộng đồng, nơi chúng ta chia sẻ cùng một thế giới quan, cùng các giá trị và niềm tin, và cùng một sứ mạng.

Trong sự hối hả và bận rộn của cuộc sống, nhất là khi mọi việc hầu như tốt đẹp, bạn có thấy mình dễ quên Chúa và có khuynh hướng tự nhờ sức mình làm mọi việc? Tại sao lại thế?

Khao Khát Sự Hiện Diện của Ngài

Đọc Giô-suê 18:1, 2. Hoạt động nào khiến Giô-suê phải gián đoạn tiến trình phân chia đất?

Sau khi mô tả sự phân phối lãnh thổ cho hai chi phái lớn nhất ở phía tây sông Giô-đanh và nửa chi phái Ma-na-se, đoạn sách này kể lại cuộc tập họp của hội chúng tại Si-lô, nơi đất đai được phân chia cho bảy chi phái nhỏ hơn còn lại.

Việc thành lập nơi thánh, “Đền Thánh của Ta”, tượng trưng cho sự làm trọn lời hứa của Đức Chúa Trời rằng Ngài sẽ sống giữa dân Ngài (*Xuất Ê-díp-tô Ký 25:8; Lê-vi Ký 26:11, 12*). Nó cũng tiết lộ chủ đề chính của sách: Sự hiện diện của Đức Chúa Trời giữa vòng dân Y-sơ-ra-ên đã giúp họ chiếm hữu đất đai và sẽ là nguồn phước lành liên tục cho dân sự, và qua họ, cho toàn thể địa cầu (*Sáng thế Ký 12:3*). Việc thờ phượng Đức Chúa Trời phải chiếm vị trí trung tâm và ưu tiên, quan trọng hơn cả việc chinh phục và phân chia đất đai! Sự hiện diện của nơi thánh, và sau đó là Đền thánh, hẳn đã luôn giúp dân sự nhận ra sự hiện diện của Đức Chúa Trời giữa họ và nghĩa vụ của họ trong việc tuân theo giao ước.

Đọc Hê-bơ-rơ 6:19, 20; Hê-bơ-rơ 9:11, 12; và Hê-bơ-rơ 10:19–23. Là những Cơ Đốc nhân không có nơi thánh trên đất—nơi tôn thờ sự hiện diện hữu hình của Đức Chúa Trời giữa chúng ta—chúng ta có thể học được gì từ Giô-suê?

Đền thánh không xuất hiện như điều bất ngờ, vì chủ đề đền thánh đã có trong câu chuyện Giô-suê qua hòm giao ước. Đây là vật trung tâm trong nơi Chí Thánh, và nó đánh dấu hai phần đầu của sách: cuộc vượt qua và cuộc chinh phục. Bây giờ, với việc dựng đền tạm trở thành tiêu điểm trong việc phân chia đất đai, Giô-suê cho thấy rằng tất cả đời sống của Y-sơ-ra-ên đều quay quanh nơi thánh, trụ sở trên đất của Đức Giê-hô-va.

Đó cũng là điều rất quan trọng rằng chúng ta phải chú tâm đến đền thánh trên trời khi phải đối mặt với những thách thức hiện đại ảnh hưởng đến đức tin, hy vọng, và di sản thuộc linh của mình. Khi chúng ta liên tục trông cậy vào việc làm của Đấng Christ đã hoàn tất trên Thập giá và trong đền thánh trên trời, chúng ta có thể đầy tin tưởng mong chờ giây phút Đức Chúa Trời một lần nữa sẽ ngự giữa dân sự Ngài. Lần này sẽ là mãi mãi. (*So sánh với Khải huyền 21:3.*)

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC: Đọc Ellen G. White, “The Blessings and the Curses,” tr. 499–503, trong *Patriarchs and Prophets*.

“Theo chỉ dẫn của Môi-se, một tượng đài bằng đá lớn đã được dựng trên núi Ê-banh. Đá được phủ với một lớp thạch cao, và trên đá luật pháp đã được ghi khắc lại—không chỉ mười điều răn khắc trên các bảng đá được phán ra từ núi Si-nai, mà cả luật pháp được truyền đạt cho Môi-se, đã được người viết trong một cuốn sách. Bên cạnh tượng đài này, một bàn thờ bằng đá chưa đẽo gọt cũng được dựng lên, trên đó các của lễ hy sinh được dâng lên Đức Giê-hô-va. Sự kiện bàn thờ được dựng lên trên núi Ê-banh, ngọn núi nơi lời nguyện rửa được đọc lên, có ý nghĩa quan trọng, biểu thị rằng vì họ vi phạm luật pháp của Đức Chúa Trời, dân Y-sơ-ra-ên đã phải gánh chịu cơn thịnh nộ của Ngài, và cơn thịnh nộ đó sẽ đến ngay lập tức, nếu không có sự chuộc tội của Đấng Christ, được tượng trưng bằng bàn thờ hy sinh.”—Ellen G. White, *Patriarchs and Prophets* tr. 500.

“Nhưng lễ Tiệc Thánh không phải là thời điểm đau buồn. Đây không phải là mục đích của lễ. Khi các môn đồ của Đức Chúa Giê-su tụ họp quanh bàn tiệc của Ngài, họ không được nhớ lại và than thở về những thiếu sót của mình. Họ không được nghĩ về kinh nghiệm tôn giáo trong quá khứ của mình, cho dù kinh nghiệm đó có khích lệ hay gây chán nản. Họ không được nhớ lại những khác biệt giữa họ và anh em mình. Trong sự chuẩn bị cho buổi lễ, tất cả những điều này đã được giải quyết. Việc tự kiểm điểm, xưng tội, hòa giải những khác biệt, tất cả đã được thực hiện. Bây giờ họ đến để gặp gỡ Đấng Christ. Họ không phải đứng dưới bóng thập giá, mà là trong ánh sáng cứu rỗi của thập giá. Họ phải mở tâm hồn ra trước những tia sáng rực rỡ của Mặt trời Công chính.”—Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 659.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Đối với bạn, việc “trước hết tìm kiếm nước Đức Chúa Trời” có ý nghĩa gì? Nguyên tắc đó định hình cuộc sống hàng ngày của bạn ra sao?
2. Xem lại câu trả lời của bạn cho câu hỏi cuối của ngày thứ Tư, về việc chúng ta dễ quên Chúa trong cuộc sống hối hả hàng ngày. Trong lớp, hãy thảo luận tại sao lại dễ quên như vậy. Một số giải pháp là gì?
3. Là tín đồ Cơ Đốc Phục Lâm, chúng ta tin rằng Đức Chúa Giê-su đang cầu thay cho chúng ta trong đền thánh trên trời. Làm thế nào để sự tin tưởng này trở thành nguồn hy vọng và sức mạnh liên tục? Tại sao sự nhận biết Chúa Giê-su đang “cầu thay” cho chúng ta (Hê 7:25) giúp chúng ta nhận ra công việc Ngài đang làm trong đền thánh trên trời là một tin tốt lành, đặc biệt là trong thời kỳ hiện nay, ngày Đại Lễ Chuộc Tội là một biểu tượng?